

1.

We wonen nu in Denemarken. In Nederland is alles afgerond. Het was me een klus. De opslagruimte aan de haven die ik indertijd had gehuurd stond propvol. Niet alleen met spul van mezelf van vroeger maar ook met de hele mikmak uit het flatje van mijn ouders.

Flatje, het mag wat. Nooit geweten dat er zich zo oneindig veel in een flatje kon bevinden. De Bijenkorf is er niets bij. Het verhuisbedrijf dat ik inschakelde toen mijn moeder naar het verpleeghuis moest, zal er een hele hijs aan hebben gehad. Nota bene, het zondagse ontbijtlaken waar ik thee op morste toen ik een jaar of zes was, vond ik terug in een doos met handdoeken en ander linnengoed. De vlek was er nooit uitgeraakt. De trots van toen was nu zo dun dat mijn ademstoot er een glee in blies.

Uit de administratiemappen van mijn vader kwam een schrift te voorschijn. Alle pagina's waren van boven tot onder en van links naar rechts volgeschreven. Door hem. Ook de achterzijden. Het is zo'n schrift met een blauwgrijs gemarmerde harde koft met een etiket. Daarin stond zijn naam.

Mijn vader leek op het schrift. Zijn gezicht zou je ook blauwgrijs gemarmerd hebben kunnen noemen. Net zoals zijn handschrift, van een onvoorstelbare regelmaat en precisie, op hem leek. Geen uitschieter zat erin, geen doorhaling ook. Het handschrift van iemand die weet dat

hij het niet alleen nu bij het rechte eind heeft, maar het ook altijd zal hebben, tot na zijn dood aan toe.

Dat moeten we nog maar eens zien.

Het was een gesjouw van jewelste naar kringloopwinkels, afvalinzamelingen en kooplui van internet. Ik hield er gelukkig nog een grijpstuiver aan over. De auto heb ik niet verkocht. Die is ouderwets geworden, maar kilometers staan er amper op de teller. En daar gaat het om. Het is trouwens een Zweed, dus mooier kun je niet hebben in Denemarken.

Denemarken. We gaan samen naar Denemarken, dacht ik voortdurend tijdens die dagen van leegruimen en sorteren, en organiseren dat alle rotzooi op de juiste bestemming kwam. Want wie had kunnen denken dat ik in Denemarken terecht zou komen? Zo zie je maar dat ook een korte toekomst open ligt; we zijn allebei bepaald geen achttien meer. Dat er nieuwe levens te leven vallen zolang je niet dood gaat. En zolang je durft. De moed ertoe hebt ook al is het met angst en beven.

Toen we ons in dit huis aan de baai installeerden stuitte ik bij het leegruimen van de verhuisdozen op de tekst-cd van mijn relaas over negen maanden wonen op Texel. Een cd! Wat ouderwets, ik wist na al die usb-sticks niet eens meer precies hoe het werkte – en over enkele jaren zullen sticks ook wel weer verleden tijd zijn.

Ik zette de tekst over op mijn laptop en begon er, als ik alleen thuis was, ondanks schaamte om zoveel gepraat

over mezelf, hap snap stukjes in te lezen. Maar echt navelstaren vond ik het later toch weer niet. Het was onderzoeken hoe het kwam dat ik mijn leven deelde met een gemankeerde man, een intelligente academicus die ook nog erg leuk was om te zien, maar van wie ik me moest zien te bevrijden.

Mooi dat de gelegenheid tot zelfonderzoek er was, daar in dat zelfgekozen isolement op Texel, achter de pc van de eigenaar van het huis waar ik op paste. Ook dat ik als vanzelf over de ditjes en datjes van de dag vertelde, en over de natuur die ik er leerde kennen. Uit eenzaamheid was het. Absoluut. Omdat ik het kwijt moest. Zeker. Maar gaandeweg werd het bewust een training in schrijven. Het werd een groot document - dat ik nu hier in Denemarken dus vanaf het begin wil gaan teruglezen.

Abel en ik weten eigenlijk niks van elkaar. Het klinkt gek als ik zeg dat ik pas door de noodzakelijke officiële paparassen zijn echte naam ken. Hij hanteerde vanwege zijn afkomst een andere naam, want met zijn familie wilde hij niks meer te maken hebben.

Meer dan dat zijn vader een bekende industrieel was, weet ik niet. Wat wil je ook, we leefden al hele levens voor we elkaar ontmoetten, en ontwikkelden gebruiksaanwijzingen die veel te omvattend werden om nu nog eens ter kennismaking gezellig saampjes door te nemen. We gaan maar wat op goed geluk met elkaar om,

op z'n Jan boerenfluitjes, ik met mijn makke, hij met de zijne.

Nu ik het verhaal van mijn time-out op Texel terugzie, vraag ik me af of het verstandig zou zijn om hem die hele bups te laten lezen. Misschien gaat hij dan ook wat over zijn leven praten....? Meer dan het mondjesmaat van nu, bedoel ik. Het is toch belangrijk dat er tenminste één persoon op de wereld is die wat van je leven afweet? Die als je dement wordt aan het verzorgend personeel kan vertellen waar de knelpunten zitten en de hete hangijzers?

Maar dan moet hij het zelf willen. Mannen zijn net geiten, ze worden bokkig als je ze wilt laten doen wat jij wilt; met ezels heb ik geen ervaring. Ja, Abel moet zelf nieuwsgierig worden naar wat ik lees.

Dan moet ik me wel over mijn gêne heen zetten. Gewoon 's avonds op mijn laptop gaan lezen als we samen in de huiskamer zijn. Niet langer heimelijk alleen, zoals nu, als hij naar zijn werk is. En ook niet alleen passages maar echt bij het begin beginnen. Bij de allereerste regel, die ik nog altijd uit mijn hoofd ken omdat ik er bij het tikken door in de lach schoot en ook een beetje huilen moest: 'Daar zit ik dan, op Texel. Alleen, helemaal alleen.'